

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216219824
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4216219824.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, v konaní zastúpený Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti povinnej: B. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. nad B. - časť Z. XXX, o vymożenie pohľadávky vo výške 194,48 eura s príslušenstvom, trov rozhodcovského konania a trov exekúcie, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 22. augusta 2018 č. k. 5Er/1461/2016-38 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. (EX 15883/16) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 243h ods. 1, § 44 ods. 2 a 3, § 41 ods. 2 písm. d) zák. č. 233/1995 Z. z. Zákon Národnej rady Slovenskej republiky o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj len ako „Exekučný poriadok“), § 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 25 ods. 1 z. č. 129/2010 Z. z. Zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch, § 52 ods. 1, 2 a 3, § 53 ods. 1 a 4, § 54 ods. 1, § 39, Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že oprávnený sa zápisnicou spísanou u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., dňa 18. 10. 2016 domáhal vykonania exekúcie na vymożenie pohľadávky voči povinnému vo výške 194,48 eura s príslušenstvom, trov rozhodcovského konania a trov exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, sp. zn. SRSAspA 01772/16 zo dňa 05. 05. 2016 vydaného rozhodcom Mgr. Richard Mošať, LL. M. Následne súdny exekútor dňa 21. 11. 2016 doručil na Okresný súd Komárno žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s prílohami. Oprávnený predložil súdu prvej inštancie zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 07. 02. 2007 uzavretú medzi právnym predchodcom oprávneného (t. j. Slovenská sporiteľňa a. s.) a povinným, zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 12. 2011 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou a. s., a EOS KSI Slovensko s. r. o., zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty zo dňa 07. 02. 2007, osobitné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne a. s., dohodu o uznaní záväzku zo dňa 22. 01. 2013, ako aj rozhodcovskú zmluvu zo dňa 22. 01. 2013 uzavretú medzi oprávneným a povinným. Prvoinštančný súd uviedol, že zákonné ustanovenie § 44 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku exekučnému súdu ukladá pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Súladom exekučného titulu so zákonom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj jeho materiálnu vykonateľnosť. Zákonné ustanovenie § 44 ods. 3 Exekučného poriadku priznáva exekučnému súdu právo preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotného práva. Súd v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore, je vždy povinný skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky ustanovené v § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, t. j.

či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodca zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, ako aj to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, žiadosť o udelenie poverenia zamietne. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie ako prvé skúmal, či zmluva o bežnom účte zo dňa 07. 02. 2007 na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok a dohoda o uznaní záväzku zo dňa 22. 01. 2013 majú spotrebiteľský charakter a či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa zák. č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, t. j. či rozhodcovský rozsudok je vykonateľný. Za týmto účelom súd prvej inštancie preskúmal zmluvu o bežnom účte zo dňa 07. 02. 2007 uzavretú medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa a. s., (predchodca oprávneného) a povinným, dohodu o uznaní záväzku zo dňa 22. 01. 2013 uzavretú medzi oprávneným a povinným. Prvoinštančný súd ďalej uviedol citáciu predmetnej rozhodcovskej zmluvy v rozsahu článku 3 (t. j. bod 3.1, 3.2). Súd prvej inštancie mal za to, že vyššie uvedená zmluva o bežnom účte zo dňa 07. 02. 2007 ako aj dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 22. 01. 2013 založili záväzkovo - právny vzťah medzi oprávneným (resp. právnym predchodcom oprávneného), ktorý pri ich uzatváraní konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a povinným, ktorý pri jej uzatváraní nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Oprávnený teda pri uzatváraní predmetných zmlúv vystupoval ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ (§ 52 ods. 3 a ods. 4 Občianskeho zákonníka). Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potom nesporné, že záväzkový vzťah medzi oprávneným a povinným založený na základe vyššie uvedených zmlúv je záväzkovým vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda bolo potrebné ho posudzovať v kontexte ustanovení o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedeného, prvoinštančný súd skúmal, či spotrebiteľské rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, ktorá môže mať formu osobitnej písomnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Uviedol, že rozhodcovská zmluva, resp. rozhodcovská doložka musí mať písomnú formu inak je neplatná, pričom písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli (viď. § 3 a 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy). S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenie vychádzajúc z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, súd prvej inštancie skonštatoval, že exekučný súd je oprávnený, a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej platnej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súdy v exekučnom konaní nepreskúmajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Ďalej uviedol, že takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Vyššie uvedené závery vyplývajú z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2012, sp. zn.: 6Cdo 105/2011, pozri aj sp. zn. 3Cdo 122/2011, sp. zn. 3Cdo 146/2011). Súd prvej inštancie bol toho názoru, že v danom prípade nie je možné formuláciu rozhodcovskej zmluvy považovať za platnú rozhodcovskú zmluvu. Takto formulovaná rozhodcovská zmluva spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na

vôli dodávateľa. Spotrebiteľovi (t. j. povinnému) je v danom prípade fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, keď oprávneným je podaná žaloba na rozhodcovský súd. Ďalej uviedol, že vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Predtlačené poučenie oprávneného v rozhodcovskej zmluve o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy prvoinštančný súd nepovažoval za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania. Oprávnený si tak v tomto smere dôkazné bremeno nespĺnil. Z celkového formátu rozhodcovskej zmluvy (vo forme tlačiva), mal prvoinštančný súd za to, že ide o rovnaký typ zmluvy, aký veriteľ používal pri poskytovaní úverov fyzickým osobám. Uvedená rozhodcovská zmluva bola veriteľom vopred pripravená pre veľký počet dlžníkov, ktorí pri ich uzatváraní nemohli ovplyvniť ich obsah a zmluvné dojednania. Ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva uzavretá medzi oprávneným a povinným je typizovanou, štandardnou zmluvou, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah nemá možnosť meniť. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Nakoľko tieto podmienky neboli splnené a povinný nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy o úvere, dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ako ani rozhodcovskej zmluvy, nemožno považovať rozhodcovskú zmluvu za zmluvnú podmienku dojednanú individuálne. Ďalej uviedol, že dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že povinný (t. j. spotrebiteľ) v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Rozhodcovskú zmluvu preto súd prvej inštancie vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti prvoinštančný súd poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoE/26/2017 zo dňa 23. 02. 2017. Súd prvej inštancie uviedol, že ak v určitej veci nedošlo k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a vydať rozhodcovský rozsudok. Takto vydaný rozsudok nie je vykonateľný a nemôže byť ani exekučným titulom, pretože nie je spôsobilý byť podkladom na nútený výkon rozhodnutia. Pri preskúmaní toho či je priložené rozhodnutie vykonateľným exekučným titulom sa súd zamerlal najmä na zistenie či bol predložený rozsudok vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisov ide o rozhodnutie vykonateľné po formálnej a materiálnej stránke. S poukazom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie zistil, že rozhodnutie predložené v tomto exekučnom konaní ako exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodovať. Vzhľadom na to bolo potrebné vychádzať z toho, že ak neexistuje rozhodcovský rozsudok, ktorý je spôsobilý byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. S poukazom na uvedené skutočnosti, keďže nebola splnená jedna z podmienok podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, a to vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom právneho zástupcu oprávnený odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré odôvodnil nasledovne. Uviedol, že ako oprávnený sa všetkým legislatívnym zmenám podrobil a pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy s povinným postupoval prísne podľa právnymi predpismi vymedzených pravidiel, ako aj v súlade s rozhodovacou činnosťou exekučných súdov. Oprávnený kategoricky odmietol domnienku súdu, že rozhodcovská zmluva bola podmienkou uzatvorenia Zmluvy. Pre takéto konštatovanie súdu nie je žiaden skutkový ani právny základ. Oprávnenému nebolo zrejmé ako súd k uvedenému záveru dospel a takýto postup súdu považuje za neakceptovateľné hľadanie dôvodov na zamietnutie žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom zo súdneho spisu je zrejmé, že oprávnený splnil všetky zákonné povinnosti. Oprávnený dal súdu do pozornosti, že povinný mal nielen možnosť predmetnú rozhodcovskú zmluvu nepodpísať, ale v zmysle bodu 3.3. tejto rozhodcovskej zmluvy mohol od nej bez udania dôvodu odstúpiť. To znamená, že akákoľvek úvaha súdu o podmienenosti uzatvorenia inej zmluvy rozhodcovskou zmluvou nemá žiadne ani len logické opodstatnenie. Oprávnený dal taktiež do pozornosti, že napriek tomu, že v čase podpisu predmetnej rozhodcovskej zmluvy nebolo účinné ustanovenie Centru právnej pomoci, alebo niektorému, táto je uzatvorená na samostatnom dokumente, a je tak obsahovo, ako aj formálne oddelená od Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Povinný rozhodcovskú zmluvu podpísal sám a dobrovoľne. Jej podpisom nebolo podmienené

ani poskytnutie úveru, ani poskytnutie splátkového kalendára na dlžnú sumu. Oprávnený poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 12. 2017, sp. zn. 8CoE/58/2017 a uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. 01. 2016, sp. zn.: 9CoE/265/2015. Oprávnený taktiež poukázal na skutočnosť, že Zmluva, na základe ktorej boli povinnému poskytnuté finančné prostriedky bola uzatvorená dňa 07. 02. 2007, pričom rozhodcovská zmluva bola uzatvorená dňa 22. 01. 2013, teda po piatich rokoch od poskytnutia finančných prostriedkov. Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 2CoE/173/2017 - 49 zo dňa 21. 12. 2017. Exekučný súd v odôvodnení ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva je neplatná, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá núti spotrebiteľa, aby všetky spory vzniknuté v budúcnosti riešil v rozhodcovskom konaní. Oprávnený sa s týmto názorom nestotožnil a uviedol, že povinný k podpisu predmetnej rozhodcovskej zmluvy nebol žiadnym spôsobom nútený. Jej rozsah a text nie je ani tak rozsiahly, ani tak zložitý, aby jej obsahu nemohol porozumieť. Rozhodcovská zmluva je formulovaná alternatívne, teda dáva zmluvným stranám na výber, na ktorý rozhodcovský, resp. všeobecný súd sa v prípade sporu obráti. Možnosť výberu má nielen dodávateľ, ale aj spotrebiteľ. Vzhľadom na uvedené, nie je zrejmé, z akého dôvodu súd považuje rozhodcovskú zmluvu za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a už vôbec súd nezdôvodnil, ako by mala spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Oprávnený preto nevidel v postupe súdu iný dôvod, ako len ten, že súd chce vyňať spotrebiteľa spod účinkov rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný na základe platne uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy rozhodcovským súdom so štátom udelenou licenciou na rozhodovanie spotrebiteľských sporov. Oprávnený uviedol, že ak by bolo v úmysle zákonodarcu zakázať v spotrebiteľských sporoch rozhodcovské konanie, neprijímal by samostatný zákon na jeho úpravu. Vzhľadom na to, že ZSRK umožňuje, aby boli spotrebiteľské spory za určitých podmienok prejednané na rozhodcovskom súde zriadenom podľa tohto zákona, nie je potom možné pripustiť, aby rozhodcovský rozsudok vydaný podľa ZSRK nebol považovaný za exekučný titul, na podklade ktorého je možné vykonať exekúciu. Uvedené vyplýva aj z dôvodovej správy k ZSRK, v zmysle ktorej je účelom návrhu zákona vytvoriť osobitný druh mimosúdneho riešenia sporov blízky rozhodcovskému konaniu, ktorý umožní riešiť spotrebiteľské spory pri zachovaní garancie ochrany práv spotrebiteľa.(...) Ďalším dôvodom je potreba zosúladenia vnútroštátneho právneho poriadku s právnymi aktmi Európskej únie v tejto oblasti. Oprávnený ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 07. 2018, č. k. 41CoSr/6/2018 - 188. V súvislosti s úvahami súdu o tom, že rozhodcovská zmluva núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, oprávnený poukázal na ustanovenie § 3 ods. 6 ZSRK, v zmysle ktorého spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd. Uvedené len potvrdilo, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Rovnako z dôvodovej správy k ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka vyplýva: cieľom tejto úpravy je umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva. Oprávnený uviedol, že ak by niektoré z ustanovení rozhodcovskej doložky zakladalo výlučne právomoc rozhodovať spor iba v rozhodcovskom konaní, navrhovaná úprava považuje takéto ustanovenie za neprijateľné, čo však nemá za dôsledok zrušenie platnosti celej rozhodcovskej doložky. Spotrebiteľovi, ako aj dodávateľovi ostáva možnosť riešiť spor v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní, ale spotrebiteľ môže svoje práva voči dodávateľovi uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú. Uvedené ustanovenie teda v žiadnom prípade nespôsobuje neplatnosť celej rozhodcovskej doložky. Oprávnený uviedol, že vzhľadom na uvedené je zrejmé, že oprávnený splnil všetky podmienky stanovené zákonodarcom, preto nie je dôvod na to, aby exekučný súd považoval uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy v zmysle zákona za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Takýto postup súdu je neakceptovateľný a neprípustný. Oprávnený zastal názor, že rozhodnutie exekučného súdu je arbitrárne bez akéhokoľvek racionálneho odôvodnenia, nakoľko v predmetnom prípade bola rozhodcovská zmluva uzatvorená na samostatnom dokumente, vo veci rozhodoval spotrebiteľský rozhodcovský súd, ktorý splnil podmienky na udelenie licencie podľa ustanovení ZSRK. V predmetnom konaní oprávnený splnil všetky zákonné náležitosti a napriek tomu exekučný súd hľadá dôvody na neudelenie poverenia na výkon exekúcie. Tieto dôvody však nedáva súdu možnosť nájsť ani Smernica Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, po implementácii ktorej právny poriadok reflektoval všetky zmeny, ktoré priniesla predmetná Smernica, a nie je dôvod sa pri splnení podmienok ustanovených slovenským právnym poriadkom neustále odvolávať na znenie Smernice, ktorej interpretácia zo strany súdu je navyše nesprávna. Oprávnený poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. 08. 2017, sp. zn. 8CoE/39/2017. Oprávnený tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3 M Cdo 11/2010 zo dňa 26. 09. 2011, z ktorého vyplýva právny názor, že pokiaľ ide o spotrebiteľské

zmluvy treba uviesť, že preskúmanie správnosti rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je možné, len pokiaľ ide o dôvod uvedený v § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. (rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom). Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplynulo, že rozpor s dobrými mravmi je viazaný na plnenie a nie iba na to, či samotná spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku; nie každá skutočnosť hodnotená ako neprijateľná podmienka spôsobuje aj rozpor plnenia s dobrými mravmi. Rozhodujúcim bude len, či plnenie, ktoré má byť vykonané, odporuje alebo neodporuje dobrým mravom; len tento zákonný dôvod umožňuje zastaviť exekučné konanie. Oprávnený uviedol, že má v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo, aby vecne príslušný (exekučný) súd priznal jeho nároku ochranu spôsobom a v rozsahu, aký ustanovuje zákon. Zastal názor, že namietaným postupom a rozhodovaním súdu došlo k neoprávnenému zásahu do základného práva oprávneného na súdnu ochranu a porušovaniu princípov právnej istoty, čím bodlo oprávnenému znemožňované efektívne uspokojenie jeho pohľadávky v exekučnom konaní, ktoré prebieha na podklade právom uznaného exekučného titulu, a zároveň takýto postup môže založiť zodpovednosť štátu za škodu. Oprávnený uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepresvedčivé, bez jasnej a zrozumiteľnej úvahy súdu pri aplikácii relevantných ustanovení právnych predpisov na konkrétny právny vzťah, ktorý by mal oporu v skutkovom stave vyplývajúcom zo súdneho spisu. Z zdôvodnenia uznesenia vyplynulo len to, že jediným porušením povinnosti na strane oprávneného malo byť už len uzatvorenie samotnej rozhodcovskej zmluvy, ku ktorému došlo v súlade so zákonmi Slovenskej republiky a právom Európskej únie. Oprávnený na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len ako „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil.

4. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 18. 10. 2016, kedy bola pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, zriadený záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž so sídlom Rusovská cesta 15, 851 01 Bratislava, IČO: 45744971, sp. zn. SRSAspA 01772/16 zo dňa 05.05.2016, ktorý mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 05. 09. 2016 a vykonateľnosť dňa 09. 09. 2016. Súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 21. 11. 2016 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom, plnomocenstvom a potvrdením o úhrade súdneho poplatku. Právny zástupca oprávneného na základe výzvy súdu prvej inštancie zo dňa 22. 03. 2017 doručil prvoinštančnému súdu dňa 07. 04. 2017 Zmluvu o postúpení pohľadávok s prílohou, Zmluvu zo dňa 07. 02. 2007, osobitné obchodné podmienky, dohodu o uznaní záväzku, rozhodcovskú zmluvu, výzvu na označenie stáleho rozhodcovského súdu, oznámenie o výbere stáleho rozhodcovského súdu a pokus o zmier. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Podľa § 9a ods. 1 a 4 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017 ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Na účely

tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

9. Podľa § 243h ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. Zákon Národnej rady Slovenskej republiky o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len ako „Exekučný poriadok“) ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

10. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) a § 39 ods. 4. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne aj vtedy, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti je prípustné odvolanie.

11. Podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017, súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore preskúma okrem súladu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňa podmienky ustanovené právnymi predpismi, či bolo rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskom spore vydané rozhodcom, ktorý bol v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, a pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, rozhodcovské rozhodnutie spĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu a či je vykonateľné. Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená ktorákoľvek z podmienok podľa prvej vety, žiadosť o udelenie poverenia zamietne.

12. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017 exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

13. Podľa § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „Zákon o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách“) právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

14. Podľa § 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ako „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

15. Podľa § 52 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len ako „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

16. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

19. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

21. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených oprávneným v odvolaní dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, jeho rozhodnutie je vecne správne, preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

22. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t. j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

23. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

24. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu

(ex officio) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

25. Nemožno preto konštatovať, že by súd prvej inštancie ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvanej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvej inštancie, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k "zrušeniu" tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

26. V súvislosti s rozhodcovskou zmluvou treba uviesť, že rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva je neplatná, nakoľko celkom zjavne svojím obsahom a účelom sa prieči dobrým mravom. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá s fyzickou osobou - nepodnikateľom, nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Keďže spotrebiteľ nemal možnosť tento výber ovplyvniť, bol pre vybraný rozhodcovský súd zdrojom príjmov a preto bola namiesto obava, do akej miery je potom takéto rozhodcovské konanie objektívne, čo sa jednoznačne objavilo aj v nedostatočnej ochrane spotrebiteľa a priznaní práv, na ktoré oprávnený v zmysle spotrebiteľských predpisov nemal nárok. Uvedená rozhodcovská zmluva bola uzavretá v typizovanej formulárovej podobe, oprávnený ju predkladal povinnej v predtlačí, dopĺňali sa len údaje o povinnej osobe ako meno, adresa a rodné číslo/ dátum narodenia. Navyše bolo potrebné v tomto ohľade vidieť aj určité obchádzanie zákona, pretože v takejto forme rozhodcovskú zmluvu nemožno hodnotiť ako rozhodcovskú doložku a podrobovať ju súdnej kontrole, pričom bolo už viackrát judikované, že rozhodcovská doložka v rovnakom znení je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Oprávnený potom mohol na základe tejto rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý sám určil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný na konanie. Spotrebiteľ týmto stratil právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Odvolací súd v tomto smere zastáva názor, že o nekalú zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak spotrebiteľ má podľa nej možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym všeobecným súdom, ale ak by sa podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa a jeho slobodnú voľbu o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej zmluvy je potom potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda povinnému, a to podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v príslušnom znení. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnej zmluve, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani šťastí) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

27. V súvislosti s argumentáciou oprávneného, že k uzatvoreniu spornej rozhodcovskej zmluvy prišlo až po takmer piatich rokoch od poskytnutia finančných prostriedkov, odvolací súd poznamenáva, že rozhodujúca je skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola podpísaná v rovnaký deň, ako dohoda o uznaní záväzku, t. j. dňa 22. 01. 2013, od ktorej ďalej oprávnený odvodzuje svoj nárok voči povinnému. Odvolací súd pri aplikácii výkladu podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka dospel k názoru, že uvedená dohoda o uznaní záväzku bola rovnako ako rozhodcovská doložka vyhotovená v štandardizovanej forme a bola súca uviesť spotrebiteľa do omylu, týkajúc sa viazanosti súhlasu s uznaním dlhu so súhlasom s rozhodcovským konaním na základe rozhodcovskej zmluvy. Rovnako je relevantné, že samotné uznanie záväzku je vo vzťahu k spotrebiteľovi ustanovením, ktoré priamo nadväzuje na predmetnú zmluvu, a ktoré spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo definuje takéto dojednanie ako neprijateľnú zmluvnú podmienku (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V tejto veci odvolací súd dodáva, že samotná forma akou konštituoval oprávnený dohodu o uznaní dlhu zakladá jej neprijateľnosť, keď oprávnený v zjavnom

úmysle obchádzať zákon vložil do bodu 2. dohody o uznaní dlhu v poslednej vete ustanovenie, ktorým mal povinný (spotrebiteľ) prehlásiť svoju vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch spôsobom, ktorý je v rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka a ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách, snažiac sa tak nadobudnúť nad spotrebiteľom určitú formu výhody na úkor zníženej ostražitosti spotrebiteľa pri podpisovaní dohody o uznaní dlhu. Oprávnený ako dodávateľ v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, ktoré by bez dôvodných pochybností preukázalo, že by so spotrebiteľom predmetné dojednania (uznanie dlhu) individuálne dojednal, čo má za následok, že dané dojednanie trpí rovnako vadou spôsobujúcou absolútnu neplatnosť, ako aj samotná rozhodcovská zmluva.

28. V nadväznosti na poukaz oprávneného na rozhodnutie senátu 9Co vo veci sp. zn. 9Co/265/2015 odvolací súd udáva, že rozhodnutie v danej právnej veci vychádzalo z iného skutkového stavu veci v tom, že povinný v ním vyplnenom dotazníku svojou vôľou vyjadril, že rozhodcovskú zmluvu chce uzavrieť, ako i to, že v prípade nesplnenia záväzku je ochotný sa podrobiť rozhodcovskému konaniu.

29. V závere odvolací súd poznamenáva, pokiaľ ide o argumentáciu oprávneného, že povinná mohla od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť v zmysle bodu 3.3. rozhodcovskej zmluvy, avšak tak neurobila, od zmluvy možno odstúpiť len v prípade, ak je platná. Od absolútne neplatnej zmluvy sa odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná „ex tunc“, nie sú splnené zákonné podmienky na dodatočné zrušenie zmluvy.

30. Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky oprávneného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).